ANUNŢURI

• **Asociaţia Sf. Iosif cel Milostiv**, coordonată de fratele nostru, Mihai Ţepeş, organizează o acţiune caritabilă ce are ca scop sensibilizarea noastră faţă de risipa alimentară. Invitatul principal este **părintele Nicolae Tănase** de la Valea Plopului. Evenimentul va avea loc săptămâna viitoare, miercuri, 15 martie, de la ora 18, la Palatul Cultural.

• Asociaţia Filologos şi Şcoala Sf. Nicolae organizează săptămâna viitoare a cincea ediţie a **Festivalului „Ţara mea de poveste”**, festival-concurs de arta povestirii şi teatru şcolar. La acest concurs vor participa mai multe trupe de teatru şcolar, invitată fiind povestitoarea Adriana Ene.

Cinstirea martirilor din temniţele comuniste—9 martie

ŞTIRI

• Marele duhovnic botoşănean din Sfântul Munte Athos, **părintele Iulian Prodromitul**, a trecut la cele veşnice vineri, 10 martie. Acesta avea 97 de ani, iar din 1977 s-a închinoviat în Sf. Munte. (sursa: *basilica.ro*)

• Ministrul Educaţiei a semnat ordinul privind structura anului şcolar 2023-2024. Ministerul anunţă că a fost integrată propunerea de modificare a proiectului, astfel încât **vacanţa de primăvară din anul 2024 să includă perioada sărbătorilor pascale,** aceasta după numeroase dezbateri şi proteste. (sursa: *basilica.ro*)

• **Părintele Prof. Univ. Dr. Stelian Tofană**, titularul catedrei de „Studiul Noului Testament” din cadrul Facultăţii de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca va susţine **conferinţa „Ce mai spune Biblia omului de astăzi?”** vineri, 17 Martie 2023, ora 18:00, în biserica cu hramul „Sfântul Ilie Tesviteanul” a Parohiei Arad-Şega I, situată în cartierul arădean Cadaş-Silvaş. (sursa*: arhiepiscopiaaradului.ro*)

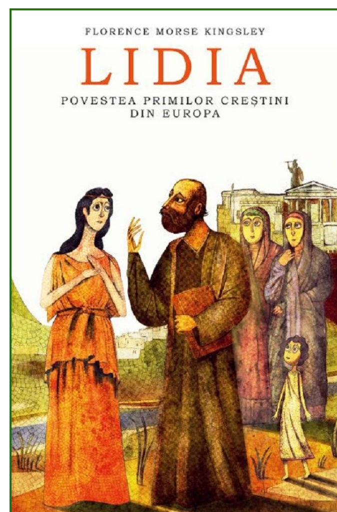
• În perioada 1 martie – 31 decembrie 2023 se desfăşoară **Concursul Naţional „Icoana ortodoxă – lumina credinţei”.** Concursul cuprinde trei secţiuni: icoană pe lemn; miniatură şi proiect desenat. La una sau la mai multe secţiuni ale concursului se pot înscrie pictori iconari sau alte categorii de artişti, cu vârsta de minim 18 ani. (sursa*: basilica.ro*)

• Patriarhia Română organizează **Festivalul-Concurs Naţional de Muzică Bisericească „Lăudaţi pe Domnul!”**, ediţia a 15-a, în perioada 1 martie – 27 octombrie 2023. Secţiunile festivalului-concurs sunt interpretare şi compoziţie. (sursa: *basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

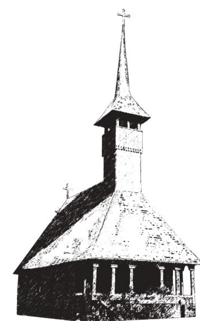
FLORENCE MORSE KINGSLEY
Lidia. Povestea primilor creştini din Europa

Volumul ne invită să fim părtaşi în minunata călătorie misionară întreprinsă de Apostolul Pavel, refăcând cu mintea traseul punctelor istorice marcate de nemuritoarele sale *Epistole* şi coborând mereu, către propriile noastre inimi, îi încercarea de a descoperi acolo izvorul de bucurie pură de nestăvilit şi netăgăduit al Vieţii celei Noi, pe care el a propovăduit-o cu fiecare fibră a fiinţei sale.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

Numărul 9 (CXXII) 12 martie 2023

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Sfinţii săptămânii

D 12 - DUMINICA A II-A DIN POST (A SF. GRIGORIE PALAMA); Sf. Ier. Grigorie cel Mare (Dialogul); Sf. Cuv. Teofan Mărturisitorul; **Sf. Cuv. Simeon Noul Teolog;** Dreptul Finees (*nepotul Dreptului Aaron*); ULEI

L 13 - Sf. Ier. Nichifor al Constantinopolului – aducerea moaştelor; Sf. Ier. Leandru de Sevilla; Sf. Cuv. Areta (*care s-a mântuit nejudecând pe nimeni*)

M 14 - Sf. Cuv. Benedict de Nursia; Sf. 47 mucenici botezaţi de Sf. Ap. Petru

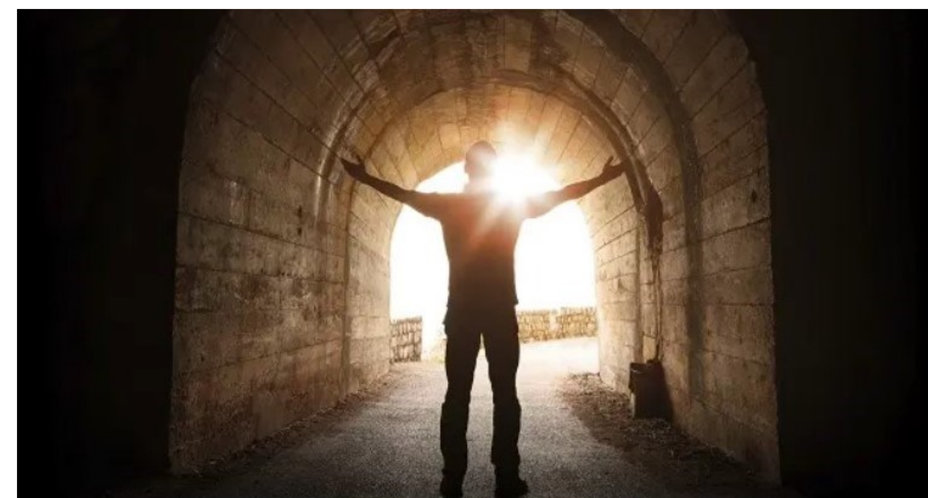
Mi 15 - Sf. Ap. Aristobul, episcopul Britaniei şi fratele Sf. Ap. Varnava; Sf. Mc. Agapie şi cei împreună cu dânsul: Plisiu, Romil, Timolau, doi Alexandru şi doi Dionisie

J 16 - Sf. Mc. Sabin şi Papa; Sf. Ier. Alexandru I al Romei; Sf. Cuv. Hristodul din Patmos

V 17 - Sf. Ier. Patrick, luminătorul Irlandei; Sf. Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Pomenirea cutremurului cel mare din timpul Sf. Împ. Constantin cel Mare

S 18 - Sf. Ier. Chiril al Ierusalimului (*Sinodul II Ecumenic*); Sf. Maria mironosiţa, sora Sf. Lazăr; **Sf. Ier. Nicolae Velimirovici**; Sf. Mc. Eduard, regele Angliei; ULEI

Anita Baglaneas

MĂRTURIA MAMEI
unui dependent de droguri

Nu putem să ne ascundem după deget, să ne facem că nu există. Drogurile sunt o mare problemă şi ne afectează pe toţi, direct sau indirect. Facem azi un pas spre a înţelege prin ce trec aceşti oameni şi familiile lor.

Sunt fiica unui preot ortodox grec din America şi mama a doi copii, dintre care băiatul, Mike, are 26 de ani. Despre el şi despre ce am trecut noi, familia, doresc să vă vorbesc astăzi. Fiul nostru, Mike, este un dependent de droguri, care se află în faza de recuperare de aproape 5 ani. Tatăl meu, un preot de mare lucrarea duhovnicească, a adormit înainte ca toate acestea să se întâmple şi de multe ori m-am întrebat cum ar fi făcut el faţă acestui labirint.

Însă nu a contat că eram dintr-o familie de preoţi, pentru că dependenţa de droguri nu alege. Nu contează dacă mergi la biserică, dacă eşti elev de nota 10, dacă eşti bogat sau sărac. Ea face ca statisticile să explodeze de la an la an, iar fără tratament, familiei nu îi rămâne decât rugăciunea. Ceea ce vă spun astăzi nu este doar despre fiul nostru sau despre mine, ci despre lupta familiei noastre de a ne păstra nădejdea şi credinţa în timpul acestei încercări.

Mike a fost de mic un copil foarte înzestrat: frumos, învăţa foarte bine, era un copil iubit de ceilalţi şi îi plăcea sportul. Noi, părinţii, ştiam toate acestea despre Mike. Dar ce nu ştiam era ce simţea el, care erau trăirile lui

interioare, dincolo de acest ambalaj strălucitor. Noi, părinții, nu am știut că se simțea foarte singur.

La 14 ani a suferit o fractură la umăr și a trebuit operat. Și atunci s-a rupt ceva în el. Mulți sportivi ca fiul nostru trec prin riscul de a nu face față unei astfel de situații pentru că au fost obișnuiți, acasă și la școală, să fie cei mai buni. Iar când un accident îi împiedică să mai facă sport, atunci viața lor este dată peste cap.

Sunt unii copii care au în ei o anumită predispoziție spre droguri ce nu se vădește, ci doarme fără să fie cunoscută, până când o mică pastilă scoate la iveală un adevărat monstru interior care îl va zdrobi, iar alături de el și pe cei dragi, familie și prieteni. **Dependența este o boală de familie, e ca o caracatiță care cuprinde tot în jurul ei, fără discriminare.**

Pe atunci familia noastră trăia într-o oarecare bunăstare, ne permiteam aproape orice ne doream. Azi am pierdut totul, dar am înțeles că nu contează, atâta vreme cât nu îl pierdem pe Mike.

Atunci, la 14 ani, după ce și-a revenit cât de cât din operația la umăr, Mike s-a dus la școală, încă purtând un bandaj. Pe hol a fost abordat de un coleg mai mare care l-a întrebat dacă are vreun medicament de durere și dacă poate să i-l vândă. Mike a fost foarte surprins de această întrebare. De ce dorea acel coleg să-i cumpere medicamentul de durere? Din păcate, a aflat foarte curând răspunsul.

Nu după mult timp a avut un alt accident, la gleznă, iar a doua operație l-a aruncat în depresie: nu mai putea să facă sport. Însă în viața lui a intrat de atunci o nouă „iubire": pastilele de durere. Colegii mai mari i-au spus să ia mai multe deodată și o să se simtă bine. Așa a făcut și a văzut că îi dispăreau temerile, durerile și depresia. Sau cel puțin așa credea el... Mai târziu ne-a spus că îl făceau să se simtă normal. Însă Mike nu s-a mai putut opri. Iar aici este diferența dintre consum de droguri și dependență.

Însă eu nu știam atunci nimic despre această diferență. De ce aș fi știut? Nici măcar nu-mi trecea prin cap că fiul meu se droghează... Cu timpul, felul lui de a fi s-a schimbat, la fel și prietenii. Eu dădeam vina doar pe acești noi prieteni, deloc pe fiul meu, pentru că niciodată nu îl vedeam pe el cum e de fapt. Pentru mine, Mike era desăvârșit.

Dependența este o boală atât de cumplită încât dacă îl vezi pe cel drag cuprins de ea, zi de zi, ajungi să te sfârșești și tu. Sunt mama lui Mike. Cum de nu am știut nimic? Credeam că știu totul despre fiul meu, dar mi-a scăpat de sub control. Apoi m-am gândit că cineva ne-a blestemat. Nu mai gândeam rațional, ca părinte. Căutam mereu alți și alți vinovați și nu mai înțelegeam nimic.

Când Mike a mers la facultate în alt oraș, inima mea a fost cuprinsă de neliniște. Băiatul nostru ne suna des, cerându-ne bani să meargă la ski cu prietenii sau în drumeție și m-am gândit că toate aceste ieșiri în natură îl vor ajuta să-și depășească depresia. Așa că îi trimiteam mereu bani,

Icoana „Potirul nesecat", mult ajutătoare celor care se luptă cu dependența

crezând că îl ajut astfel.

Doar când a ajuns la clinica de recuperare, am înțeles că eu, propria lui mamă, practic îi finanțam dependența. Mama care credea că știe tot ce face fiul ei s-a dovedit că nu știa nimic. Am crezut că sunt cea care am grijă de băiat, dar eram în realitate furnizorul lui.

Am fost crescută într-un mediu ortodox unde familia era pe primul plan, făceam totul ei ca să fie mulțumiți. Sărbătorile însemnau multe tradiții grecești și o casă plină de rude și prieteni. Și am crezut că toate acestea ne vor ține departe de lumea cea urâtă și rea.

Când dependența lui Mike a lovit familia noastră, am încetat să mai trăiesc ca înainte. Nu mai participam la acțiunile caritabile ale bisericii, nu am mai răspuns la telefoane, iar după o vreme nu m-am mai dus nici la slujbe. Totul s-a prăbușit, până și credința mea. A rămas doar frica, o teamă cumplită de ce s-ar putea întâmpla dacă mă ocup de orice altceva decât de fiul meu și dependența lui. Așa că nu i-am mai arătat cuvenita atenție minunatului meu soț și am neglijat-o pe fiica noastră. Nu am mai avut grijă nici de propria sănătate, astfel că la 50 de ani am făcut un infarct.

Pe la jumătatea facultății, Mike a recunoscut că este dependent de pastilele de durere. L-am adus acasă și zilnic venea un terapeut. După un timp și-a revenit și s-a întors la facultate, pentru că eu am insistat să-și termine studiile. Însă am greșit, pentru că Mike nu era pregătit să se întoarcă la facultate.

În acel an a fost ultimul Crăciun în care am sărbătorit ca înainte, cu masă mare, rude și prieteni. Însă Mike era slab și palid. Știam că nu e bine, dar totuși m-am făcut să cred că depășise greul, că totul era ca înainte. Atunci, prietena mea cea mai bună m-a luat deoparte și m-a întrebat: *Anita, l-ai văzut pe băiatul tău? L-ai văzut cu adevărat pe Mike?*

M-am simțit atât de rușinată pentru el, pentru mine. Eram atât de ocupată să fie totul perfect pentru familia mea cea fără probleme, încât negam adevărul. Mike îmi spunea că e slab pentru că face alergări. Apoi s-a întors la facultate.

Și am început să aștept, rugându-mă... Peste câteva săptămâni m-au sunat colegii lui. Mike dispăruse. Când am auzit vestea, în loc să mă umplu de dragoste și grijă, m-am înfuriat. I-am trimis mesaje dure, somându-l să mă sune, ca să nu ne mai îngrijorăm. Niciun răspuns. Fierbeam... Atunci, o prietenă mi-a zis că trebuie să-i spun lui Mike că îl iubesc.

Am făcut ce mi-a spus, scriindu-i că îl iubesc și că trebuie să știu dacă e bine. Am primit cel mai înfricoșător răspuns pe care îl poate primi o mamă. Mike mi-a scris: *Mamă, nimeni nu mă poate ajuta*! Atunci nu am știut că în momentul în care îmi scria, fiul meu zăcea într-o vană dintr-un motel amărât, așteptând să moară după pumnul de pastile pe care îl luase. Pur și simplu nu mai putea să trăiască văzându-se stăpânit de acest demon.

Cred că a fost doar mila lui Dumnezeu faptul că peste câteva clipe m-a

mânesc de acum două veacuri cel puțin în linimentele sale principale, mai avem de adăogat câte ceva, cu privire la **bisericile** noastre modeste. Ele, pe aceea vreme, aproape fără excepție, construite **din lemn**, erau rodul muncii țăranilor noștri, uneori și a preoților, care le ciopleau și construiau. *Județul de odinioară al Aradului, vestit pentru pădurile sale seculare*, îmbia în mod natural elementul constructiv pentru bisericile românești de lemn. Acest material, așa de accesibil necesităților constructive, era în aceeași vreme și cel mai potrivit pentru ca, prin el, să se poată da, mai ușor, expresie vădită acelui superior simț artistic – notă dominantă a sufletului nostru popular exprimat și în liniile constructive, ca și în întreagă înfățișarea bisericuțelor noastre.

Viața satului românesc de demult, prin bogăția sa de spiritualitate, moștenită și păstrată cu sfințenie, o putem privi și mai de aproape, și din altă latură, ce se cere semnalată și ea aici. Pe lângă viața și concepțiile de folclor românesc pătruns din toate laturile de idei creștine – pure și apocrife, deopotrivă – care au format bogăția noastră sufletească și ne-au dat puterea de rezistență, **satul românesc a rămas neprihănit, deoarece se izola în mod conștient de toate influențele străinismului.** De aceea, el ne apare și ca un conservator doctrinar creștin. Ne referim mai de aproape, aici, la o singură împrejurare caracteristică, legată de vechile noastre bisericuțe de lemn: la **iconografia populară religioasă**, amestecată cu elementul biblic și apocrif-creștin. Cine dintre noi nu cunoaște acele icoane de prin tinzile bisericilor noastre, înfățișând scene eshatologice – cu privire la viața viitoare – pe care unii și alții le-au timbrat de „eretice", provenind (zice-se) de la „bogomili". În realitate, însă, ele – cu „vămile văzduhului" și cu atâția „draci", care sunt înfățișați ca executori ai voinței lui Dumnezeu, care va pedepsi păcatele în lumea viitoare – nu sunt altceva decât un înfricoșător catehism practic ortodox, cu reazem în mare parte în opiniile teologice ale Sfântului Chiril din Alexandria. Acest „catehism", menit să țină în frâu instinctele, este înfățișat până și astăzi, în proporții mai reduse la multe din bisericuțele noastre din județul Aradului.

SF. IOSIF ESTE ȘI DOCTOR

Minunea vindecării unui tânăr

Mai jos redăm mărturia unui tânăr român care lucrează în Anglia, spre întărirea noastră într-o perioadă în care virozele au revenit.

„Am fost internat pe 23 decembrie 2020. Febră foarte mare... știu doar puțin... frânturi... Mi-au dat oxigen, am transpirat rău, nu aveam aer. Visam... trăiam... muream... Pe 24 decembrie eram rău, foarte rău. Noapte teribilă. Îmi aduc aminte dimineața de 25, când a venit în spital personalul cu cadouri pentru bolnavi la pat. Plângeam mult...

La plecare din camera mea (eu lucrez la un azil ca infirmier) mi-am pregătit un rucsac cu minime lucruri. Simțeam că nu-s ok. Și Icoana Sf. Iosif cel Nou, cea veche, în care apare vorbind cu Maica Domnului. La spital m-am rugat de ei să nu mi-o ia din pat. Repetam troparul zi și noapte: *Din tinerețe cu totul te-ai supus Domnului...*

Apoi pe 26 decembrie m-au intubat. Îmi aduc aminte puțin. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe medicii de aici, oameni extraordinari. În perioada de comă am avut coșmaruri mari, foarte mari. Visam oameni negri care mă țineau captiv. Voiam să fug și nu mă lăsau. Le tot spuneam: lăsați-mă, vreau să plec! Pluteam.. Totul era foarte-foarte urât...

Apoi, într-una din zile sau nopți mai exact, visez așa: eram într-un câmp verde, cu o iarbă ca grâul, cu vârf argintat. Și bătea un vânt de cald încât acea iarbă până la brâu se mișca. Era foarte cald. Stăteam acolo cumva dezorientat. În apropiere am văzut pe cineva. Imediat l-am recunoscut: era Sf. Iosif, cu veșminte și toiag. Și îmi zice pe nume: Du-te! Eu zic: unde? El ridică toiagul și zice iar: du-te! Întreb: unde? acolo? Și văd un drum de țară ca la mine la Gherteniș. Și iar zice: du-te, du-te! Și îmi arăta drumul cu toiagul. Încep să alerg și zic în urmă: eu te cunosc pe tine. Ești Sf. Iosif. Și mă tot întorceam și iar alergam. El a rămas pe loc și tot ridica toiagul și zicea: Du-te, du-te! Iar eu alergam...

Și m am trezit cu icoana lângă mine... și plângeam, plângeam. Era 8 ianuarie 2021. Trecuseră aproape 2 săptămâni. O doctoriță m-a întrebat: cu cine ai vorbit atâta? Cine-i în pictura asta? Este o poveste lungă, i-am zis...

Acestea le am trăit eu aici, în Great Western Hospital Swindon."

Istoria Bisericii

BISERICA ROMÂNILOR
din Arad în secolul al XVIII-lea

Pr. Gheorghe Ciuhandu

Cunoaştem prea puţine despre viaţa din trecut a românilor din aceste zone, în special cea legată de Biserică. Va oferim în acest număr (şi nădăjduim că şi în altele) câteva informaţii, de această dată preluate dintr-una din cărţile preotului profesor Gh. Ciuhandu, scrisă în 1940.

Preoţii

În registrul de la 1746 găsim pe Valea Mureşului localităţi cu câte un preot, în schimb în districtul Zărandului existau localităţi cu doi şi mai mulţi preoţi. În: Apateu, Vădas, Şoimoş, Şimand, Otlaca şi Curtici erau câte doi preoţi; în: Mişca, Cintei, Socodor, Macea, Comlăuş şi Galşa câte trei; în Pil patru, iar **în Vărşand chiar şase preoţi.** În districtul Ineului, după registrul din acelaşi an şi din cel al anului 1747, în 14 localităţi erau numai 24 preoţi; iar preoţi mai mulţi erau de-abia în localităţile următoare: În Şicula 2, în Buteni 3, în Neagra şi Crocna de jos câte patru preoţi.

Biserica de lemn din Corbeşti (1800)

Se va întreba, poate, cineva de rostul îngrămădirii unui număr aşa de mare de preoţi, în câte o localitate? Răspunsul este uşor: Nu toţi preoţii domiciliaţi în aceeaşi localitate făceau serviciul în locul acela, ci prin satele vecine. Nu putem crede adică să fi funcţionat, în mod normal, toţi cei şase preoţi de la Vărşand, sau cei patru de la Neagra, numai în acele localităţi. Comunele de la şes, mai înstărite cum le-am văzut, vor fi putut să întreţină şi câte doi su chiar mai mulţi preoţi în aceeaşi vreme.

Toţi aceşti preoţi erau lipsiţi de numele patronimic, al cărui loc îl ţineau numirile de îndeletnicire oficioasă: „Popa" sau „Pop" şi „Popp"; o singură dată s-a zis, preotului Toader din Macea, pe numele străin, obişnuit în graiul conscriptorului, de „pater", dar nici odată nu i s-a zis vreunuia pe ungureşte „Pap". Deci îşi păstrau numirea obişnuită în limbajul enoriaşilor de „popa" cutare, din care conscriptorul a făcut patronimicul „Popa", iar în raporturile oficiale bisericeşti li s-a zis, mai târziu, după obişnuinţa sârbească, „Popovici".

Starea socială a acestor preoţi, precum şi cea materială a lor, încă ne interesează de aproape, pentru a cunoaşte bine mediul şi condiţiile în care au trăit şi activat dânşii. Dintre cei 95 preoţi constataţi de noi, nici unul nu e din rândul privilegiaţilor, ci **iobagi de rând**; mai mult chiar: unii din ei – cei mai mulţi – sunt simpli „hospes"-i, adecă iobagi mai înstăriţi, care îşi aveau sesiunea iobăgească şi vitele lor. Dintre preoţii iobagi cu titlu de „hospes", Popa Gheorghe din Socodor, Popa Mira, cel de al patrulea preot din Pil, apoi Pop Mihai din Curtici nu aveau nici o avere. În măsură medie, preoţii aveau cam aceeaşi stare – mulţi din ei chiar mai rea – ca a „enoriaşilor" lor. Cel mai bogat preot de la Câmpie se vede să fi fost Popa Nicola de la Comlăuş – unul din trei preoţi locali – având: 8 boi, 5 vaci, 4 cai, 3 oi, 35 capre, 12 porci, şi sămănătură corespunzătoare. În ţinutul Ineului, însă, în localităţi mai mici şi mai sărace, de-abia se deosebeşte starea materială a părintelui sufletesc de cea a enoriaşului său.

Tratând despre „stolarul" (tasul) acelei vremi, ca singur mijloc de întreţinerea preoţilor avizaţi la munca braţelor în propriile lor gospodării modeste, am semnalat marile jertfe ale credincioşilor, pentru întreţinerea Cultului şi în special a preoţilor lor.

„**Diecii**" bisericilor, cum se numeau cântăreţii bisericeşti, împărtăşeau aceeaşi soartă iobăgească, întocmai ca ceilalţi iobagi. Ei aveau parte numai de cinstea slujirii la biserică, şi din prinoasele aduse acolo, ori cu prilejul serviciilor particulare pentru credincioşi.

Bisericile

Pentru a cunoaşte viaţa satului ro-

sunat şi mi-a spus că nu mai credea că familia lui încă îl mai iubeşte, după toată ruşinea pe care a adus-o asupra noastră. I-am repetat că îl iubim, dar trebuie să meargă la o clinică pentru tratament. Însă trebuie să-şi dorească el însuşi să meargă, nu doar pentru că îi spunem noi. Mike mi-a răspuns că nu mai poate, că nu vrea să moară.

L-am dus la o clinică cu bune rezultate în adicţii. În tot acest timp mă gândeam cum o să treacă Mike peste asta, cum vor reuşi acei medici să-l ajute. Încă credeam că dacă eu, mama lui, nu l-am putut ajuta, nimeni nu va putea să o facă. Ştiam că sunt de vină, dar credeam încă în puterea mea de a-l vindeca.

După o vreme am mers cu toţii la clinică, pentru o terapie de familie şi am stat acolo două săptămâni, cele mai importante, începând să-l cunosc cu adevărat pe Mike. Acum înţeleg că **e obligatoriu ca toţi membrii familiei să treacă prin recuperare când aşa ceva loveşte familia**. Casa dezbinată se prăbuşeşte, aşa zice Scriptura. Gata cu secretele şi temerile! Mă temusem prea mult de judecata altora şi nu spuneam nimic. Mă temusem prea mult că nu voi fi înţeleasă. Pentru că cei care nu au astfel de probleme nu pot înţelege de ce nu mai poţi face nimic altceva decât să te gândeşti cum să se facă bine cel drag.

Nu trebuie să ne supărăm pe cei care nu înţeleg pentru că nu au trecut prin aşa ceva! Fericiţi sunt că nu înţeleg!

Am început să nu mă mai simt ruşinată de fiul meu, ci de mine şi de temerile mele faţă de ce gândesc ceilalţi despre noi. Atunci am început să mă schimb şi eu. Dar ce greu e să-ţi faci curaj să ceri ajutorul, mai ales când nu eram obişnuită cu aşa ceva! M-am luptat mult să nu-mi pierd credinţa. Acum înţeleg că nu mi-am pierdut-o niciodată, doar că eu trebuia să mă regăsesc pe mine însămi. În tot acest timp, Mike a arătat mai multă credinţă şi mai mult curaj decât mine.

După 5 ani de tratament, cumplit de grei pentru Mike şi noi toţi, se întrevede acum o speranţă. Încă este multă nelinişte, nesiguranţă, dar suntem cu toţii pe drumul cel bun. Mike şi cu mine am scris între timp o carte despre experienţa noastră, despre dependenţii de droguri şi familiile lor. Am vrut să arătăm celor singuri, disperaţi şi înfricoşaţi să ceară ajutor, că tratamentul este real şi dă roade. Şi că nu suntem niciodată singuri. Am vrut să arătăm că a fi familia unei persoane dependente de droguri nu înseamnă a-i salva, ci în primul rând a fi alături de ei în lupta lor de a ieşi la suprafaţă.

În tot acest timp, Mike a avut mereu la capul patului Biblia şi sunt sigură că bunicul lui, preotul, ne-a ajutat de acolo, din cer. Băiatul meu mi-a mărturisit într-o zi că, deşi părea totul perfect în viaţa lui de adolescent, s-a simţit mereu singur. Însă acum a înţeles că de fapt nu este niciodată singur, atâta timp cât Îl are pe Dumnezeu în inimă. Trebuie doar să-şi amintească mereu aceasta.

Poezie

Apa poarte curge în sus

e greu să hotărăşti
de care să te desparţi
când faci ordine printre lucrurile purtate
din când în când

moara gândurilor ce rod adânc
este aproape imposibil
s-o opreşti singur

ţi se tot spune dar nu auzi

ai muşcat de atâtea ori din fructele coapte
şi totuşi...
apa poate curge în sus
ar spune copacii cei mai nebăgaţi în seamă
dar a căror măduvă este verticală,
omule,
ce priveşti doar noroiul prin care umbli

P.N.

Tâlcuiri la Canonul cel Mare

PĂCATELE LUI HAM

„Atunci a început Noe să fie lucrător de pământ și a sădit vie. A băut vin și, îmbătându-se, s-a dezvelit în cortul său. Iar Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și, ieșind afară, a spus celor doi frați ai săi. Dar Sem și Iafet au luat o haină și, punând-o pe amândoi umerii lor, au intrat cu spatele înainte și au acoperit goliciunea tatălui lor; și fețele lor fiind întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor. Trezindu-se Noe din amețeala de vin și aflând ce i-a făcut feciorul său cel mai tânăr, a zis: "Blestemat să fie Canaan! Robul robilor să fie la frații săi!"

Începutul – beția lui Noe

Părintele Serafim Rose își pune prima întrebare: *Cum de Noe, om drept, s-a îmbătat?* Poate fiindcă, așa cum ne spune Sfântul Efrem, nu băuse vin de mulți ani; stătuse un an în corabie, iar ca să sădească vie și să dobândească struguri cu care să facă vin avea nevoie de mai mulți ani. Sau, cum sugerează Sfântul Ioan Gură de Aur, înainte de Potop nici nu se bea vin. Noe a fost primul viticultor. Deci nu ar fi putut cunoaște puterea vinului; l-a băut să vadă cum era și a fost copleșit. Dacă este așa, atunci băutul vinului se alătură mâncării de carne ca una dintre noile condiții ale lumii de după Potop.

Dar nu a fost o simplă beție. Părintele Iosif Trifa, un aspru critic al acestei patimi, ne arată amploarea greșelii lui Noe: Îndată ce s-a îmbătat Noe, ca dintr-un izvor au început a curge greșelile și păcatele. Ham a început a râde, iar Noe a început a... blestema. Dar urmările beției lui Noe nu se opresc numai aici. Căci ce ne spune Biblia mai departe? Blestemul lui Noe l-a făcut pe Ham „slugă fraților săi”, și cu asta s-a spart iubirea și dragostea dintre frați. S-a spart pacea și buna înțelegere din casa și familia lui Noe. S-a iscat dușmănie între „slugă” și „stăpân”, și această dușmănie a trecut apoi în toată omenirea.

Ham cel nerușinat

Să ne concentrăm acum asupra lui Ham. Care era păcatul său? Păr. Serafim Rose ne face atenți că păcatul nu era atât faptul că și-a văzut tatăl gol, căci pe atunci nu se făceau atâtea nazuri pentru aceste lucruri ca astăzi. Mai curând, păcatul său ține de faptul că l-a văzut într-o stare rușinoasă - beat, cu picioarele desfăcute - și deci și-a bătut joc de tatăl său; a privit acest spectacol și a răspândit povești pe seama păcatului tatălui său.

În limba engleză „ham” este un actor ce face mare caz de sine însuși. În rusește cuvântul „ham” înseamnă ceva și mai rău. El se referă la ceva absolut rușinos, o persoană fără nici o educație, politețe sau decență (precum sovieticii din vremurile moderne).

Păcatul lui Ham era păcatul totalei lipse de rușine. Dimpotrivă, frații lui au intrat cu respect, acoperindu-și tatăl, și acoperind astfel întreaga întâmplare înainte ca zvonul despre ea să se răspândească.

Ham cel nestăpânit

Sf. Ioan Gură de Aur adaugă la păcatul nerușinării, care iese primul la iveală dup citirea Scripturii, un altul, mai ascuns și mai adânc. „Se cuvine să cercetăm pentru ce dumnezeiasca Scriptură, după ce a pomenit de cei trei fii ai lui Noe a adăugat: «Iar Ham era tatăl lui Canaan». Să nu socotiți, vă rog, că aceste cuvinte au fost aruncate la întâmplare. Nu-i nimic în dumnezeiasca Scriptură care să nu fie spus cu scop, care să nu aibă ascuns mare folos. Pentru care pricină, dar, a însemnat și a adăugat că «Ham era tatăl lui Canaan»? Pentru că vrea să ne facă cunoscută marea neînfrânare a lui Ham. Pe Ham nu-l potolise nici grozăvia nenorocirii potopului și nici strâmtoarea din corabie! Fratele lui cel mai mare încă nu avea copii; el, însă, în timpul unei mânii atât de mari și a prăpădului, care cuprinsese întreaga lume, s-a lăsat târât de neînfrânare, a trăit cu femeia sa; nu și-a potolit pornirea neînfrânată a poftei, ci, de la început, și-a arătat gândul lui cel ticălos.“

Părintele Serafim Rose explică și mai concret: „Ham nu și-a înfrânat pornirile în corabie, ci a zămislit un copil, deși ar fi trebuit să se înfrâneze, asemenea tatălui și fraților săi. Oamenii din corabie erau în stare de rugăciune și post. Bărbații se înfrânau de la soțiile lor, afară de Ham. Păcatul acesta împotriva rânduielii rugăciunii și postului arată mai dinainte firea lui Ham.“

Dar de ce a fost blestemat Canaan în locul lui Ham, tatăl său? Sfântul Ioan Gură de Aur zice că aceasta se datora faptului că Ham primise cândva binecuvântare lui Dumnezeu (Facere 9, 1), iar acum blestemul trebuia să cadă asupra odraslei sale, ceea ce îl rănește și pe el. Pe deasupra, probabil și Canaan a păcătuit. Sfântul Efrem sugerează că, de fapt, Canaan, care era un băiețel, a intrat și l-a văzut întâi pe Noe. El a ieșit și i-a spus tatălui său, astfel că și el a fost, în parte, vinovat.

BOLILE COPIILOR (2)

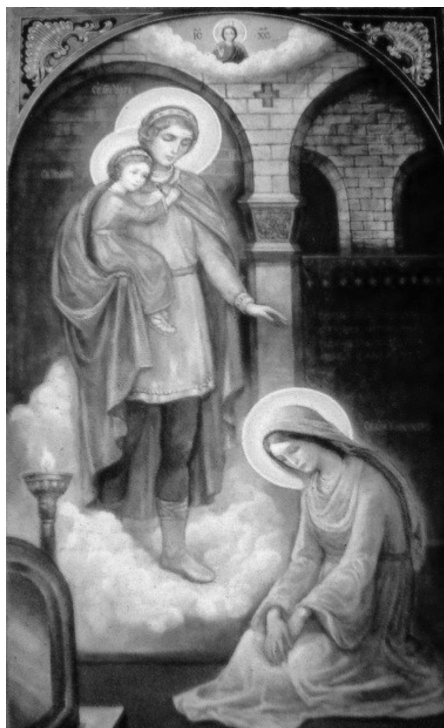
Există și copii trimiși. Ni se pare că ei nu sunt din această lume, ci sunt însemnați de sus. Prin viața lor scurtă și moartea lor, ei Îl mărturisesc pe Dumnezeu. Prezența lor ne învață răbdarea și credința, ne apropie de Dumnezeu. Pe aleșii Săi El îi înzestrează cu dărnicie, cu har. Când privim pozele acestor copii, vedem în privirea lor și în întreg chipul lor, o lumina lăuntrică și o pace sufletească. Pe lângă cazurile de îmbolnăvire a copiilor, luând in considerare misiunea lor, creștinismul afirmă și altceva: uneori, moartea este trimisă copilului pentru că el și-a împlinit până la capăt menirea sa pe pământ și este vrednic să intre în Împărăția Cerurilor.

Iată un exemplu, extras din viața **fericitei Cleopatra**. Aceasta văduvă credincioasă locuia în Palestina și îl cinstea în mod deosebit pe **mucenicul Uar**. Ea i-a înmormântat trupul pe moșia ei, iar mai târziu a ridicat o biserică în cinstea lui, unde a pregătit loc pentru sfintele moaște. În ziua strămutării lor, ea s-a rugat mult mucenicului ca să-l primească sub ocrotirea lui pe unicul ei fiu Ioan, care avea vârsta de 12 ani. Copilul trebuia trimis în armată, ca să-l slujească pe împărat. Rugăciunea mamei a fost auzită și mucenicul a devenit cu adevărat ocrotitorul fiului ei, însă nu în cariera militară.

S-a întâmplat ca tot în aceeași zi, copilul să se îmbolnăvească pe neașteptate, iar noaptea să moară. Nedorind să accepte voia lui Dumnezeu, Cleopatra a căzut în deznădejde atât de mare, încât a ajuns să-l învinovățească pe mucenic de moartea fiului și să-i reproșeze. Viața ei ne-o redă dialogul dintre Cleopatra și mucenic. Mama, îndurerată a intrat în biserică și căzând, cu lacrimi, a strigat:

- Iată-ti mulțumirea, sfinte, pentru truda mea. Oare asta-ți este ajutorul? Eu care pentru tine am lăsat și soț și cu nădejde mare la tine am alergat! Însă tu mi-ai luat fiul, mi-ai luat nădejdea! Vai, cine îmi va da pâine? Cine mă va plânge când voi fi-n mormânt? Ah, mai bine mă stingeam și eu decât să-l privesc ca pe o floare veștejită! Și acum îți cer: dă-mi-l înapoi sau mă ia pe mine! Că în tristețea aceasta mare nu pot să trăiesc!

Mult se tânguia inima îndurerată a mamei. Groaza cauzată de moartea prematură a fiului ei îi întuneca mintea, învinuindu-l pe mucenicul care nu i-a îndreptățit speranțele. Obosită și apăsată de suferință, Cleopatra a adormit chiar în mijlocul bisericii. În vis i s-a arătat mucenicul, care îl ținea în brațe pe fiul ei. Ambii străluceau ca soarele, capetele lor erau împodobite cu cununi minunate, iar hainele lor erau mai albe ca zăpada. Cleopatra s-a aruncat la picioarele lor, iar Sfântul Uar i-a spus:

- De ce ești supărată? Credeai că pot să-ți uit eu osteneala pe care ai îndurat-o în Egipt? Și crezi că am uitat eu grija ta atunci când trupu-mi schingiuit l-ai scos din mijlocul hoiturilor de vite, apoi în cămară tu l-ai ascuns?... Cum ai crezut că nu team auzit? Cum pot să nu mă rog eu pentru tine? Întâi L-am implorat pe Dumnezeu să ierte păcatele strămoșilor tăi pe lângă care tu m-ai așezat; iar după aceea l-am chemat pe fiul tău în slujba Împăratului Ceresc... Adu-ți aminte, oare nu-mi cereai să primești ce este plăcut lui Dumnezeu și ce ți-e de folos? Eu am cerut și Domnul a binecuvântat ca fiul tău să fie ostaș ceresc. Acum el este unul din cei ce stau în fața Tronului dumnezeiesc. Dar, dacă vrei, ți -l dau să fie în slujba altui împărat, de vreme ce nu vrei sp fie în slujba Veșnicului Dumnezeu.

Iar tânărul din brațele lui Uar a cuvântat:

- Nu, nu, să n-o asculți! Nu mă întoarce pe pământul plin de fărădelegi de unde m-ai luat chiar tu. Nu mă lipsi de lângă tine!

Iar mamei sale el a spus:

- De ce te întristezi și plângi, o, mamă? Eu sunt în slujba Împăratului Hristos. În fața lui eu stau alături de îngeri, iar tu mă chemi în jos din înălțimi!

Auzind acestea și văzându-și fiul încununat cu slavă cerească, mama a strigat:

- Dacă e așa, atunci ia-mă și pe mine!

- Ai răbdare, i-a răspuns mucenicul. *Moșia ta să o închini slavei lui Dumnezeu și numai dupa aceea vei veni și tu în locașurile cerești.*

Vedenia s-a terminat, iar odată cu ea a dispărut și disperarea Cleopatrei. După înmormântarea copilului, ea a împărțit averea săracilor și s-a învrednicit ca în fiecare duminică să-și vadă fiul îmbrăcat în haină îngerească alături de mucenicul Uar. Șapte ani mai târziu, în 327, sfânta a adormit întru Domnul. Mucenicul Uar, fericita Cleopatra și fiul ei, Ioan, sunt pomeniți în ziua de 19 octombrie. Pe baza acestei relatări, Biserica Ortodoxă îl cinstește pe Sf. Mc. Uar ca pe un mare rugător pentru copiii care au murit nebotezați.

K.V. Zorin